

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-220/13 P

Καλλιόπη Νικολάου
κατά
Ελεγκτικού Συνεδρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

«Αίτηση αναιρέσεως — Εξωσυμβατική ευθύνη — Παραλείψεις του Ελεγκτικού Συνεδρίου — Αγωγή αποζημιώσεως — Αρχή του τεκμηρίου αθωότητας — Αρχή της καλόπιστης συνεργασίας — Αρμοδιότητες — Διεξαγωγή των προκαταρκτικών ερευνών»

Περίληψη — Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 10ης Ιουλίου 2014

1. Ελεγκτικό Συνέδριο — Υποχρεώσεις των μελών — Παράβαση — Απόφαση εθνικού δικαστηρίου απαλλάσσουσα το συγκεκριμένο πρόσωπο από κάθε κατηγορία — Υποχρέωση του Ελεγκτικού Συνεδρίου να εκδώσει απαλλακτική απόφαση και να τη δημοσιοποιήσει — Δεν υφίσταται — Νομικός χαρακτηρισμός των πραγματικών περιστατικών από το εθνικό δικαστήριο μη δεσμεύων το θεσμικό όργανο

(Άρθρο 247 § 7 ΕΚ)

2. Αγωγή αποζημιώσεως — Αυτοτέλεια — Αίτημα σχετικό με πραγματικά περιστατικά που έχουν ήδη αξιολογηθεί από εθνικό δικαστήριο — Νομικός χαρακτηρισμός των εν λόγω πραγματικών περιστατικών από το εθνικό δικαστήριο μη δεσμεύων τον δικαστή της Ένωσης — Παραβίαση της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας με τα εθνικά δικαστήρια — Δεν υφίσταται

(Άρθρα 10 ΕΚ, 235 ΕΚ και 288 ΕΚ)

3. Ελεγκτικό Συνέδριο — Υποχρεώσεις των μελών — Παράβαση — Διαβίβαση στην Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης (OLAF) πληροφοριακών στοιχείων που συνελέγησαν στο πλαίσιο έρευνας — Υποχρέωση πληροφόρησης του προσώπου που εμπλέκεται σε έρευνα — Περιεχόμενο

(Απόφαση 99/50 του Ελεγκτικού Συνεδρίου, άρθρο 4, εδ. 1)

1. Εφόσον, αφενός, οι εθνικές δικαστικές αρχές έχουν αποκλειστική αρμοδιότητα για την εξέταση των κατηγοριών που στο πεδίο του ποινικού δικαίου απαγγέλθηκαν κατά πρώην μέλους του Ελεγκτικού Συνεδρίου και, αφετέρου, στο Δικαστήριο απόκειται να τις αξιολογήσει στο πειθαρχικό πεδίο βάσει του άρθρου 247, παράγραφος 7, ΕΚ, το ίδιο το Ελεγκτικό Συνέδριο δεν έχει την εξουσία, στο πλαίσιο της θεσμικής διαρθρώσεως της Ένωσης, ούτε να εκδώσει επίσημη απόφαση απαλλάσσουσα τον ενδιαφερόμενο από κάθε κατηγορία εις βάρος του, στο πειθαρχικό ή στο ποινικό πεδίο, ούτε να δημοσιεύσει στον Τύπο την αθώωσή του. Επιπλέον, το Ελεγκτικό Συνέδριο, δεδομένου ότι, ως αρχή η οποία βάσει του άρθρου 247, παράγραφος 7, ΕΚ παραπέμπει μια υπόθεση στο Δικαστήριο, δεν δεσμεύεται από τον νομικό χαρακτηρισμό των πράξεων που γίνεται στο πλαίσιο εθνικής ποινικής διαδικασίας, δεν οφείλει, κατόπιν αθωωτικής αποφάσεως που εκδόθηκε σε κράτος μέλος, να προβεί στις πράξεις ή στις ενέργειες που ζήτησε ο ενδιαφερόμενος.

(βλ. σκέψεις 39, 40)

2. Η βάσει των άρθρων 235 ΕΚ και 288 ΕΚ αγωγή αποζημιώσεως που συνδέεται με εξωσυμβατική ευθύνη της Κοινότητας για τις πράξεις ή τις παραλείψεις των θεσμικών οργάνων της θεσμοθετήθηκε ως αυτοτελές ένδικο βοήθημα σε σχέση με άλλα ένδικα βοηθήματα, το οποίο έχει ειδική λειτουργία στο πλαίσιο του συστήματος των ενδίκων βοηθημάτων και εξαρτάται από προϋποθέσεις για την άσκησή του οι οποίες σχεδιάστηκαν με γνώμονα το ειδικό αντικείμενό του.

Κατά συνέπεια, μολονότι οι διαπιστώσεις που έγιναν κατά τη διάρκεια εθνικής ποινικής διαδικασίας αφορώσας πράξεις πανομοιότυπες με εκείνες που εξετάστηκαν στο πλαίσιο διαδικασίας του άρθρου 235 ΕΚ δύνανται να ληφθούν υπόψη από το επιληφθέν κοινοτικό δικαστήριο, παρά ταύτα το τελευταίο δεν δεσμεύεται από τον νομικό χαρακτηρισμό των εν λόγω πράξεων από τον ποινικό δικαστή, αλλά έργο του είναι, στο όλο πλαίσιο της εξουσίας του εκτιμήσεως, να τις αναλύσει αυτοτελώς για να εξακριβώσει αν πληρούνται οι προϋποθέσεις από τη συνδρομή των οποίων εξαρτάται η στοιχειοθέτηση εξωσυμβατικής ευθύνης της Κοινότητας. Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στον κοινοτικό δικαστή ότι παραβίασε την κατά το άρθρο 10 ΕΚ αρχή της καλόπιστης συνεργασίας επειδή αξιολόγησε ορισμένα πραγματικά στοιχεία κατά τρόπο αποκλίνοντα από τις κρίσεις που εξέφερε το εθνικό δικαστήριο.

(βλ. σκέψεις 54-56)

3. Χωρίς καθόλου να διευκρινίζει το είδος της περί ης πρόκειται έρευνας, το άρθρο 4, πρώτο εδάφιο, πρώτη περίοδος, της αποφάσεως 99/50 του Ελεγκτικού Συνεδρίου σχετικά με τις προϋποθέσεις και τις λεπτομέρειες των εσωτερικών ερευνών στον τομέα της καταπολεμήσεως της απάτης, της διαφθοράς και κάθε άλλης παράνομης δραστηριότητας θίγουσας το δημοσιονομικό συμφέρον των Κοινοτήτων, ορίζει απλώς ότι, σε περίπτωση που υπάρχει ενδεχόμενο προσωπικής αναμείξεως μέλους, μονίμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού του Ελεγκτικού Συνεδρίου, ο ενδιαφερόμενος πρέπει να ενημερωθεί «ταχέως», όταν τούτο δεν ενέχει κίνδυνο παρακωλύσεως της έρευνας. Επομένως, αφενός, η διάταξη αυτή δεν προβλέπει υποχρέωση άμεσης πληροφόρησης, από την έναρξη της έρευνας, και, αφετέρου, αμβλύνει την υποχρέωση αυτή απαιτώντας τη διασφάλιση της αποτελεσματικότητας της έρευνας.

(βλ. σκέψεις 87, 88)